

PIJN

Beau van Erven Dorens

Pijn

Uitgeverij Carrera, Amsterdam 2009

Voor Selly

Derde druk 2009

© 2008 Beau van Erven Dorens

© 2008 Uitgeverij Carrera, Amsterdam

Omslagontwerp Riesenkind

Foto omslag © markuyl.nl

Zetwerk ZetProducties

ISBN 978 90 488 0314 9

NUR 301

www.uitgeverijcarrera.nl

Carrera is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

Er is hoop, want ik heb het.

– Alfred Kastanje

FANTAKAAS

Werner staarde naar zijn tekening en wist meteen weer waarom hij copywriter was. Een koddig mannetje met een bolhoed en armen en benen als stompjes aan een buik in de vorm van een bolletje kaas. Het *Fantakaasmeneertje*.

Wat een eikel. Z'n fuckbuik was niet eens vierkant. Wie koopt er nou een blok kaas dat niet vierkant is?

‘Wat is dit slecht. Wat een fokking troep. Kan iemand mij een paar klappen geven?’

Hij scheurde het papier van de flap-over en gaf het aan Lisa.

‘Archiveren?’ vroeg ze angstig.

Hij draaide zijn hoofd naar haar toe, als een uil, keek strak in haar felblauwe ogen, wilde wat zeggen, maar perste zijn lippen op elkaar en liep naar het raam.

Lisa legde het papier op de plexiglazen tafel en strekte, stiekem, muisstil, haar benen. Werner hoorde haar kniegewrichten kranken. Vijf uur onafgebroken brainstormen had niets opgeleverd, behalve zijn gebruikelijke driftaanvallen afgewisseld met de daaropvolgende inzinkingen.

‘FOKKING SHIT!’ schreeuwde Werner opeens. Lisa veerde geschrokken op van haar stoel. Hij draaide zich om en schopte met een trap waarin al zijn frustratie was samengebald tegen de flap-over. Het ding schoof in zijn geheel een stuk achteruit, klapte dicht en viel op het parket. ‘IK WORD DOODZIEK VAN DIE FOKKING FANTAKAASSHIT!’

De herrie stierf weg door de vergaderzaal. De vliegen daalden neer op het bordje met blokjes kaas waarvan ze zojuist waren opgestoven. De blote engeltjes op de fake fresco, met hun knalgroene appeltjes en peertjes in hun slappe handjes, keken net zo

aanstellerig als altijd. Eindelijk was het stil. Alleen de ventilator maakte een zacht zoemend geluid.

‘Hoeren,’ mompelde hij, ‘hoeren-hoeren-hoeren. Ik kap ermee. Ik kan die troep niet meer zien. Het zit in m’n kop, het druipt uit m’n poriën. Ik moet weg hier.’

Lisa boog zich voorover op haar stoel, leunde met haar rechterhand op de tafel en wuifde met haar linkerhand voor de zoveelste keer de vliegen boven de kaas weg.

Hij keek haar gemeen aan.

‘Doe je dat speciaal om mij te treiteren?’ fluisterde hij monotoon.

‘Wat?’

‘Dat fokking getingeling met die glittershit.’

Ze deed haar mond open om iets te zeggen. Greep met rechts de armbanden van links. Schraapte haar keel. En zei wat.

‘Waar wil je naartoe?’

‘Kan me geen fuck schelen. Any disco will do. Als ik hier maar weg ben.’

‘Wat moet ik Enzo zeggen? Het moet morgen af.’

‘Fuck Enzo.’

‘En ik heb Etienne beloofd...’

‘Fuck Etienne. Jij slaapt bij mij vannacht. Smijt je mobiel maar in de gracht. Kan-ie zich door een fokking karper klaar laten praten.’

Ze aarzelde.

‘Dan wil ik wel... zekerheid.’

‘Zekerheid? Wat lul je nou? Hè? Zekerheid... Wat loop je nou te zeiken? Spring maar uit het raam, dan heb je zekerheid.’

Lisa keek naar het beslagen raam en slikte. ‘Hou je van me?’

‘Houden van is voor flikkers. Kom, we gaan.’

Haar ogen werden waterig. Ze zocht zijn blik en fluisterde: ‘Zeg het dan.’

Hij draaide zich om en haalde zijn neus op.

Ze slikte wederom en vluchtte in een business-as-usual-toon, met een reddend-wat-er-te-redden-valt-motief: ‘Waar wil je dan heen? Alles is dicht.’

‘Weet ik veel! Ik kan niet meer denken. Mijn hersens zitten vol met die fuckkaas. Wat nou *Fantakaas*? Eat me Fantakaas. Wat denken die Belgen nou? Dat je met kaas kunt toveren? Fuck it. Kaas is kaas. MENSEN FANTASEREN NIET OVER EEN BLOK KAAS. MENSEN FANTASEREN HOE ZE HUN PIK IN DE KALE DOOS VAN PARIS HILTON KUNNEN JANKEN. DÁÁR FANTASEREN MENSEN OVER. NIET OVER EEN FOKKING BLOK KAAS! KAAS, DAAR DOE JE MOSTERD OP!’

Werner gaf de flap-over een schop na en deze schoot met een noodvaart over het parket, dwars door de kamer. Het ding scheerde langs een Javaans boeddhabeeld en schampte een van de twee tijgers waar Etienne ooit zelf een kogel in had gejaagd, draaide horizontaal en gleed door, om met een klap tot stilstand te komen tegen de nonchalant tegen de muur geposteerde victoriaanse spiegel, die door de kracht van de aanvaring rechtop kwam te staan, kaarsrecht, in een wonderlijk evenwicht, waarin het een ogenblik verbaasd bleef hangen, om daarna – Werner strekte in een reflex zijn arm uit – met een suizende klap op de vloer te vallen.

De spiegel barstte in honderden scherven uiteen. Werner tilde de neus van zijn rechterschoen op en stopte een grote scherf dood onder zijn voet.

De klap galmde door de kamer en de in dun koper uitgesneden Indonesische figuurtjes van de windverklikker boven Lisa’s hoofd rammelden vrolijk tegen elkaar. Lisa strekte, zonder te kijken, haar armen boven zich uit en probeerde tastend de rammelende poppetjes te kalmeren, waardoor haar rechterschouder zich uit haar kanten bh wurmde en tegen de binnenzijde van haar dunne lamswollen coltrui drukte, en wel zo geprononçeerd dat Werner hem ondanks de heisa onmiddellijk in het vizier had.

Haar trillende handen maakten de windverklikker nog meer van streek, en toen ze leek te beseffen hoe ze erbij zat, vouwde ze vlug haar armen over elkaar.

Werner bekeek de zee van glas die zowat de hele vloer van de vergaderzaal bestreek. ‘Als Etienne het vraagt,’ zei hij, ijszig kalm, ‘de flap-over is...’

Hij zocht Lisa’s blik.

‘... op de spiegel gevallen.’

Ze dacht even na en knikte.

‘Goed,’ zei Werner. ‘Bon. Bien. Bene. Een reclame voor kaas. Een reclame voor kaas van een Belgisch bedrijf dat zich Easy Cheese noemt. Een reclame voor *kaas-die-de-fantasie-moet-prikkelen*. Hoe moeilijk kan het zijn?’

‘En die non-erotisch is.’

Hij maande haar met de palm van zijn linkerhand tot stilte, en voelde onmiddellijk de even weggeëbde woede weer in zich opwellen.

‘Non-erotisch? Non-erotisch? Wie verzint nou zoiets? Hoe kom je erop? Zo iemand mag nooit meer neuken. Ik moet een bedrijf beginnen in bloedende paardenhoofden. Met bezorgservice. Zo uit het slachthuis in de bedden. Ik word zelf de grootste afnemer en deze man krijgt het eerste exemplaar. Een groot rottend paardenhoofd naast hem in zijn ledikantje. Goedemorgen! Non-erotisch. En waarom dan niet? Ik kán geen reclame maken voor *kaas-die-de-fantasie-moet-prikkelen* en het dan niet over neuken hebben! Bij fantasie denk ik aan neuken en bij prikkelen denk ik ook aan neuken.’

Hij liep over de knarsende scherven naar het raam, veegde een rondje in het beslagen glas, mompelde: ‘Kutweer’, keek in het raam, streek met twee handen zijn vette haar over zijn inhammen en zuchtte.

‘Als ik dit niet fiks, als ik die Belgische Easy Cheese-kaasboeren

niet tevreden krijg, als we deze campagne mislopen, dan zijn we, sorry, is Etienne failliet en dan valt er helemaal niets over te nemen voor mij. Of Enzo. Dan heeft Hot&Lazy een probleem, dan heeft Etienne een probleem en dan zit ik over twee weken op de Antillen als een idioot postbussen uit de grond te trekken. Fuck... Hoeren.'

Hij zuchtte weer.

Lisa zette zich schrap voor een nieuwe uitbarsting. Maar hij had er de energie niet meer voor.

'Ik heb alles geprobeerd, ik ben het zelfs thuis gaan eten. Dacht dat het me misschien ergens toe kon brengen. *Voetjes op de borreltafel, tv aan en happen maar, in die typisch Hollandse gelegenheidssnack*. Weet je nog? Die lul die dat zei? Die lelijke. Franzzz. Of Mauriezzz. Of hoe die gast ook heet. Iets slaps. Ik had hem met zijn kop door het raam de straat op moeten rammen en daarna met de Corvette een paar keer over hem heen moeten rijden. Die Belgen hebben te veel gefokt met ons Hollanders. Nu hebben ze daar ook van die hijgerige marketingtypes, alleen dan nog erger, want ze zijn nu opeens ook koppig en traag. In de Randstad geef je zo'n gast gewoon een non-erotische beuk voor z'n harses. Die zit er toch maar voor nop bij, met z'n softe gelul en z'n slijmjurkenpraat. En dat weet-ie zelf als de beste. Als ik één type haat, misschien wel meer nog dan advocaten en makelaars, dan is het wel de marketinglul, met z'n snelle bril, z'n saaie krijtstreep met het van achteren gekreukte jasje en z'n dikke praatjes over *het product*, aan de hand van vage marktonderzoekjes en peilingen en voorspellingen met altijd even glorieuze resultaten en wat het product eigenlijk is en wie de klant eigenlijk is en hoe die bereikt moet worden. En dat geneuk met woorden... Je hebt godverdomme een vertaler nodig om het allemaal te begrijpen. Alles is verpakt in dat zogenaamd exacte taalgebruik van ze, *een kaasje, als typisch Hollandse gelegenheidssnack*. En zo'n idiote, gekunstelde baggeromschrijving

wordt niet beloofd met luid hoongelach en ontslag op staande voet, nee, die strontslagzin wordt met gejuich ontvangen. Het is hem gelukt, hoera! Hij heeft de exacte omschrijving gevonden. De arschloch. Alsof het een spelletje is. Het is verdomme niet eens kaas meer, waar hebben we het over, het is stopverf! Als je het uitknijpt, wordt het rubber! Misschien *is* het wel rubber! Wat is er mis met die mensen? Wat is er met die ooit zo zachtaardige, trage Belgische kuttenkoppen gebeurd dat ze opeens net zo willen zijn als wij? En het vreselijke is: die lul krijgt nog gelijk ook, met z'n praatjes, want mensen houden van rubber. Hoe chemischer, hoe beter. Dat eten ze liever dan iets echts. Ze weten niet meer wat dat is, *echt*. Als je ze een zelfgemaakte boerenkaas voorzet zeggen ze: hè bah! Ze kopen die troep en de champagnekurken knallen bij de klant tegen het dak en de marketinglul is de gevierde jongen en z'n gekunstelde taaltje is, op basis van de cijfers, onmiddellijk vakliteratuur en boven de wet verheven, nee, de wet *geworden*. Vanaf nu wordt er alleen nog maar in nieuwe marketingwoordjes gesproken. Bedrijfspolicy. Strategie. Omdat mensen rubber eten, zitten ze daar de hele dag woordjes te neuken: *Geef mij die kalfsvleesvingerkroketjes eens aan, wil je? Mag ik dan van jou de gekleurde chocoladehagelsensatie?* Lullen zijn het. Platbranden die lullen, met huid en haar en taal?

'Je moet je niet zo opwinden,' zei Lisa in een nieuwe poging hem te laten afkoelen.

Werner pakte het schaalpje met kaasblokjes met rood-wit-blauwe vlaggetjes erin, liep ermee naar het raam, zonder de scherven te ontwijken, opende het raam en gooide de kaas met schaalpje en al naar buiten. Zonder te kijken, zonder te schelden, zonder er meer aandacht aan te schenken dan de werktuiglijke handeling op zich. Hij had zich alweer omgedraaid toen beneden op de Keizersgracht het geluid van het brekende schotelkje klonk.

'Wat een gore zweetlucht hangt er in de stad,' zei hij in zichzelf gekeerd. 'En... jesus christus... moet je nou toch eens kijken! Daar

staat een vrouw en ze leunt tegen het raam. Ze draagt een coltrui, ik kan het zien... Ja... ik zie de omtrek van haar borsten... Ja, rek je maar uit meid... Jongen-jongen-jongen. Borsten in coltrui. Maak me maar wakker. *Sinterklaasje kom maar binnen met je knecht*. Shit, moet je nou eens kijken!'

Stilte.

'En ik die hier sta.'

Lisa schoof haar stoel naar achter, stond op, liep naar hem toe, op haar tenen, om hem niet te irriteren met het knarsen van de scherven of het geklak van de hakken van haar pumps, en ging naast hem staan. Aan de overkant van de Keizersgracht, op gelijke hoogte, eerste verdieping, leunde een vrouw tegen het raam.

Werner slikte.

'Ze praat tegen iemand. Tegen wie... Een man. Ja. Dat is zeker, ze praat tegen een man. Hij zit op de bank... Ze hebben ruzie... Zij wint, want de mannen willen neuken. Hij mag er straks wel op, maar niet zomaar. Eerst krijgt hij ervan langs. Ja, eerst moet hij de hele gifbeker leegdrinken. Zet die tv nou eens uit! Je werkt de hele dag en dan kom je thuis en dan zet je dat ding aan. We praten nooit meer met elkaar. Je kijkt me niet eens aan. We doen nooit meer iets leuks. Maar ik hou toch van je, schat. Ik hou toch van je, schat? Laat me niet lachen! Je houdt niet van me, je vindt me handig. Ik doe je was en ik breng de kinderen naar school. Waarom breng jij de kinderen niet naar school? *Und so weiter*. En dat rammen ze straks af in bed. Harder en beter dan ze het ooit hebben gedaan. Met nieuwe dingen. Dingen waarvan ze niet eens wisten dat het... geil was. Tot nu toe. Oeh, ja! Kijk! Ze kijkt uit het raam! Kijk naar mij, lieverd! Kijk maar naar mij! Ik sta hier en ik kom je halen als je wilt.'

Werner knoopte snel zijn witte overhemd los en drukte zijn borst tegen het raam. 'Ik kom je halen en leg de wereld aan je voeten! Laat die lamzak toch! Met z'n harige reet en zijn zadeltassen van zweet in zijn overhemd. Ruik me! Pak me! Pluk me!'

Werner wreef zijn borst tegen het raam. Zijn borsthaar knarste tegen het glas. Hij begon te zingen: *‘Blijf nou niet bij hem, hij is de man die jou al jarenlang gevangen houdt, het enige wat-ie wil is dat je met hem trouwt. Zijn eten koken, kleren wassen, bek houden, aanpassen: doe dit, doe dat, schat. Zie je jezelf al staan? Met een meter afwas voor het raam? Drie krijsende koters op de bank en één in je buik? Nee!’*

De vrouw draaide zich om, van het raam af.

‘Ach, shit,’ zuchtte Werner. Hij leunde met z’n voorhoofd tegen het glas, kneedde met zijn rechterhand zachtjes zijn linkerborst en haalde diep adem. ‘Zo dichtbij, zo ver weg.’

Lisa slikte. Werner voelde haar slikken. Hij verplaatste zijn rechterhand van zijn linkerborst naar Lisa’s rug. Ze rilde en slikte weer, moeilijker nu.

‘Kijk daar, op weg naar de Utrechtsestraat, zie je die jongen met die koffer, Lisa?’

‘Ja.’

‘Hij heeft zijn koffer gepakt, Lisa. Lieve, lekkere, hitsige Lisa. Een mooie jongen, met halflang krullend bruin haar en diepe, bruine ogen.’

Werner liet zijn hand over Lisa’s rokje gaan en kneep zacht in haar harde billen.

‘Hij gaat op reis, de mooie jongen. Naar Amerika. A-me-ri-ka... New York! The Big Apple! Daar ontmoet hij een leuk meisje. In Central Park. Ze gaan samen een broodje eten. Een hotdog. Zo’n typisch Amerikaanse gelegenheidssnack.’

Hij streelde zachtjes haar billen. Een rilling trok door haar lijf en ze liet haar hoofd een beetje vooroverhangen.

‘Eerst doet hij d’r eentje vol met ketchup en gebakken uitjes en zuurkool en die geeft-ie aan haar. Dan spuit hij ketchup op z’n eigen broodje. Te veel ketchup. Expres natuurlijk. Zij moet lachen. Hij likt z’n vingers af. In de verte klinkt een sirene. De zon schijnt. Daarna laat ze hem de dierentuin zien. Het is stampvol

toeristenvarkens, maar het maakt ze niet uit, ze bewegen zich in een parallel universum.'

Werner drukte zijn wijs- en middelvinger zachtjes op Lisa's slipje, tegen haar kruis. Hij schraapte zijn keel. 'Wil je nog wat drinken?' vraagt ze. Ja, zegt-ie, waar is het leuk? Dit is New York, zegt ze, het is overal leuk! Ze lachen. *The Meatpacking District is fun*, zegt ze. En ze lopen ernaartoe, naar de haven, stapje voor stapje. Het kan niet ver genoeg zijn. Ze zijn meer in beweging dan wie ook, maar ze hebben geen haast. Iedereen moet ergens naartoe, altijd maar onderweg, maar zij niet. Zij... zijn.'

Werner duwde het slipje opzij.

'Ze praten aan één stuk door. Hij doet zijn trui uit en knoopt die om z'n middel, want het is warm voor november. In een duur hotel gaan ze naar de bovenste etage, waar een zwembad is en een cocktailbar en allemaal proleten, maar dat geeft niet. Ze komen voor het uitzicht, om er samen in te verdwijnen. Het hangt in de lucht. Ze voelen de kriebels in hun buik. Dan, als hij haar net iets te lang aankijkt, net voorbij het moment dat het nog betamelijk is en dat je er nog mee weg kunt komen... Volg je me, Lisa? Weet je waar ik ben? Zie je het voor je?'

Lisa ademde zwaar. Werner had zijn wijs- en middelvinger langzaam in haar geduwd. Hij moest er iets voor door zijn knieën – zij was amper 1.70, hij 1.91 – en hij hield ze nu daar, tergend stil. 'Lisa?'

'Ja...'. Haar stem sloeg hees over. Ze schraapte haar keel en herhaalde, nu fermer: 'Ja.'

Hij begon zijn vingers langzaam heen en weer te bewegen.

'Net voorbij die seconde, als hun ogen plotseling in elkaar op slot gaan, Lisa, als er geen weg terug meer is, dan buigen hun nekken zich naar elkaar toe, de hare iets eerder dan de zijne. Ze kantelen hun hoofden een slag, zij sluit haar ogen, hij sluit zijn ogen. Zijn rechterhand zwaait op de tast naar haar middel en dan langzaam, zoekend, vinden hun lippen elkaar. Eerst de droge

randen en door de droogte de zachtheid van haar lippen, sponzen van liefde, nee, lust. En de zon zinkt in de Hudson. Ze zoenen! Ach, wat heerlijk! God, man, laat mij ook! Eerst zacht en steeds sterker drukken zij hun lippen op elkaar, tot ze tegelijk, wonderlijk gelijk, hun lippen openen en allebei voorzichtig hun tong naar buiten sturen, intuïtief, angstig, onomkeerbaar. Het geluid om hen heen verstomt, het licht gaat uit, ze verliezen de controle over hun lichaam, hun tongen krullen zich om elkaar heen.'

Werner deed zijn mond open en dicht en smakte. Lisa bewoog haar lichaam nu langzaam, maar ongegeneerd, heen en weer en bereed de twee vingers van Werner, die zelf onbewogen uit het raam bleef kijken.

'Ja ja, hoera-hoer-b! Het wonder is geschied. En die avond gaat de mooie jongen het Amerikaanse meisje te grazen nemen. Eerst zachtjes en dan steeds beslist.'

Werner sloeg met zijn vrije linkerhand ritmisch op het raamkozijn en zei zachtjes: 'Paf. Paf. Paf-paf-paf-pafpafpafpaf en dan takketakketakketak.'

Lisa slaakte een ingehouden gilletteje.

'En dan begint de aftakeling. Eigenlijk is er maar één mooi moment in de liefde. Dat van de eerste kus. En het eerste neuken natuurlijk. Daarna wordt alles machinebankwerk. En neuken sport.'

Hij trok abrupt zijn vingers terug uit Lisa, draaide zich met een ruk om van het raam, liep naar de stoel waarover zijn jasje hing en veegde er zijn vingers aan af.

'Jezus... wat moet ik nou?'

Lisa schraapte haar keel en trok haar onderbroek recht, veel meer dan een elastiekje was het niet.

'Ik ben er toch?' fluisterde ze hoopvol.

'Ja,' zei hij betekenisloos, bijna verwijtend. 'Jij bent er.'

Stilte.

Toen vroeg hij op luchtige toon: 'Heb je nog?'

‘Eh...’

‘Cokelacoka.’

‘Oh sorry... ja natuurlijk... hier.’ Lisa frommelde een klein envelopje uit haar bh en legde het op tafel.

*

Werner ging zitten en schoof het envelopje naar zich toe. Hij draaide het een slag, zodat het recht voor hem lag, en veegde zijn handen aan elkaar af. Hij pakte een blinkende creditcard uit z’n kontzak en legde die naast het envelopje op de doorzichtige plexiglazen tafel. Het was alsof hij z’n bestek had neergelegd en een loempia ging eten. Toen vouwde hij nauwkeurig de puntjes van het envelopje open en verloor zich in het ritueel van het coke-snuiven. Lijntje leggen, niet morsen, bijpunten, afvlakken. Het bankpasje klakte ritmisch op het tafelblad. En dat alles deed hij drie keer.

‘Hoeren,’ zei hij zacht en hij snoof achter elkaar de drie lijntjes weg. ‘Reclameman van het jaar 1996 en 1997...’

Hij stond op, liep naar het raam, kriebelde aan zijn neus en keek nog eens piekerend naar zijn inhammen. Hij liet zich niet afleiden door de grote sneeuwvlokken die voor het raam naar beneden dwarrelden.

‘Ach, wat prachtig,’ zei Lisa en ze ging naast hem voor het raam staan. ‘De eerste sneeuw van het jaar, en wat een mooie sneeuw. Die blijft vast liggen. Wat een grote vlokken. Alsof iemand een bed met veren aan het leegschudden is. Kijk, Werner! Kijk dan hoe mooi!’

‘Ja, ik zie het. Zullen we nu eindelijk weggaan? Ik heb dorst als een paard.’

‘Naar de *Jimmy Woo*?’

‘Oké.’

‘Misschien al dicht.’

‘We zien wel.’

‘Kom.’

‘En de eerste die mij lastigvalt, krijgt een ongelofelijke beuk voor z’n harses.’

Lisa pakte zijn jasje van de stoel.

Ze stonden in de deuropening. Lisa wierp nog een blik op de ravage in de vergaderzaal.

‘Dat zal Etienne niet leuk vinden,’ zei ze zacht. ‘Etienne houdt niet van troep.’

Hij haalde zijn neus op. ‘Etienne eet geen brood omdat het volgens hem van kruimels is gemaakt.’

Lisa had het dossier onder haar arm en deed het licht uit.

Werner stond voor een levensgroot beeld van een grote, zwarte neger.

‘Etienne, vuile pisnicht,’ bromde hij. ‘Moet je wel eens een kaars in z’n reet steken? Of een wortel?’

Lisa had de deur dichtgedaan en stond nu achter hem. ‘Nee,’ lachte ze, ‘gelukkig niet.’

Werner draaide zich om en nam het donkerblauwe ribfluwelen jasje van haar aan. Ze stonden vlak tegenover elkaar.

‘Als ik eraan denk, voel ik nog steeds die kaas aan mijn tanden plakken.’ Hij smakte. ‘Als stopverf. Als van die goedkope paaschocola, die je met een beitel van je gehemelte moet bikken. Kotsbrokken, dat zijn het. Om van te kotsen. Zum fokking kotzen.’

Hij kreeg zijn jasje niet aan. Zij legde snel het dossier op de grond, pakte het jasje van hem af, trok de mouwen naar buiten en gaf het terug.

‘Ik kan er gewoon niet bij. Het heeft ook helemaal niets met kaas te maken. Maak het dan vierkant, zodat het in ieder geval op kaas *lijkt*. Ze zouden het evengoed in de vorm van een ei kunnen maken. *Eureka! Ei-ei-ei... Het is kaas!* Kijk, daar weet ik wel een slagzin op. 1.04 seconde. Kassa. Dat mensen dat willen. Ik kan er

niet bij. Het is geel, oké, maar daar is dan ook alles mee gezegd, daar houdt de vergelijking op. Shit, kaas, daar moet een koe een scheet op hebben gelaten. Dat is verdomme gekookte melk. Ik zie het zo voor me, het schuim eraf voor boter, wat stremsel erbij... hupsakee.'

Misschien ben ik het wel kwijt, dacht hij. Reclame is illusie. En ik ben de profeet van de illusie. Waarom lukt het me niet om iets te verzinnen?

Hij schopte tegen een groot stuk houtsnijwerk. Het ding waggelde knisperend heen en weer op de marmeren vloer. Toen liep hij de gang in.

'Kom, we gaan.'

Ze rende achter hem aan. Haar hakken kletterden over de marmeren vloer.

'Alles is dicht, Werner. Waarheen?' riep ze.

Hij liep flink door. De coke begon te werken.

'De fokking Zebra Lounge dan maar!' riep hij terug. 'Dat is het enige wat ik kan bedenken. Daar ga ik aan de bar staan en wodka drinken.'

'En ik?'

'Jij gaat mee.'

Ze had hem ingehaald en streek met haar rechterhand over zijn schouders, voelde of z'n kraagje recht zat.

'Vergeet die opdracht nou maar even.'

Hij hield in. 'Nou? Slaap je bij mij vannacht?'

'Heb je condooms?'

'Wat is dat voor domme vraag?'

'Heb je condooms?'

'Did Schindler have a list?'

De grote hal was even modieus ingericht als de rest van het kantoor en daar had de verlichting behoorlijk onder te lijden.